

Без сонця жити я не хочу
Стерпіть не можу я холодних ліхтарів
Я сонцекров люблю і в крові сонце
І знову сонце в кровофарбах малярів
А як затулить хмара моє сонце
Ще не холоне моя кров тоді
Вона горить палає й рве охоче
Щоб не коритися ні палу ні воді
Вона бере мене і линею разом вгору
І сонце зустрічаєм знов
І кричимо:
Сонце
Драстуй —
Шле тобі привітання бунтливий Семенко!

4. I. 1914. Київ

[З книги «Дерзання»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .